ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΧΕΤΙΚΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φία μου ἐναντίον αὐτῶν τῶν κακοδοξιῶν καὶ τῶν παραβάσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὡς θρησκευτικὸ φανατισμὸ τότε ἀποδέχομαι ὡς βάσιμη τὴν καταγγελία.

Ὑπόσχομαι, μάλιστα, νὰ συνεχίσω, ὅση μοι δύναμις, νὰ καταθέτω τὴ μαρτυρία γιὰ τὶς ἀλήθειες τῆς πίστης μας, ἐπειδὴ αὐτὸ μοῦ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησή μου ὡς ἀδήριτο χρέος ἔναντι τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτήρα μου καὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας Του.

Δὲν λέγω τίποτα δικό μου, ὅταν ἀντιμάχομαι τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὶς ἄλλες αἱρέσεις. Ἀνακυκλώνω τὴ θεολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως τὶς ἑρμήνευσαν οἱ κορυφαῖοι θεολόγοι τῶν ἡμερῶν μας, π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, Ναυπάκτου Ἱερόθεος, π. Γεώργιος Καψάνης, Δημήτριος Τσελεγγίδης, π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, π. Σαράντης Σαράντος, π. Θεόδωρος Ζήσης, π. Γεώργιος Μεταλληνὸς κ.λπ. καὶ πολλοὶ παραδοσιακοὶ Ἐπίσκοποι τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὀρθοδοξίας.

Ὁ ἔλεγχος τῶν αἱρέσεων καὶ ἡ προσήλωση στὶς διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶναι ἐπιβεβλημένο χρέος ὅλων. Ὄχι προσπάθεια εἰσαγωγῆς θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ ἀπόπειρα διάσπασης τῆς ἑνότητας τῆς Ἐκκλησίας.

Β) ΑΔΙΚΩ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ, ΟΤΑΝ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΑΙ ΟΤΙ ΕΧΟΥΝ ΑΝΤΙΤΙΘΕΜΕΝΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ;

Ἡ δεύτερη κατηγορία ἐναντίον μου εἶναι ὅτι δὲν ἀποδίδω τὴν ἀλήθεια, ὅταν ἰσχυρίζομαι ὅτι οἱ ἱεράρχες τῆς Κύπρου ἐκφράζουν διαφορετικὲς ἀπόψεις γιὰ θέματα πίστεως ἐπειδή, κατὰ τὸ ἀνακοινωθέν, ὑπάρχει μία καὶ ἑνιαία γραμμή, ἡ γραμμὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκφράζεται ἀπ' ὅλα τά μέλη της.

Ἂς δοῦμε ἂν εἶναι ἀληθὴς ἢ ἀναληθής, ἐν τοῖς πράγμασι, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου;

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ–ΚΑΡΠΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ

Ἀκριβῶς πρὶν τὴ Διαθρησκειακὴ τῆς Λευκωσίας ὁ Μακαριότατος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ δημοσιογράφων ἂν ὁ Ἐπίσκοπος Καρπασίας κ. Χριστοφόρος ἀντιτίθεται στὴ Διαθρησκειακὴ συνάντηση, ἀπάντησε ὅτι ὁ Θεοφιλέστατος Καρπασίας εἶναι ὑφιστάμενός του καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται ποιὲς ἀντιρρήσεις ἔχει γιὰ τὸ θέμα.

ΛΕΜΕΣΟΥ–ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ

Ὁ Ἐπίσκοπος Νεαπόλεως Πορφύριος ἦταν ὁ κύριος διοργανωτὴς τῆς Διαθρησκειακῆς τῆς Λευκωσίας. Ἐν γνώσει καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου φυσικά.

Ἐντούτοις ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ μόλις ἔλαβε τὴν ἐλεγκτικὴ ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου ἀνέκρουσε πρύμναν. Ἔκανε στροφὴ 180 μοιρῶν. Ὄχι μόνον δὲν παρέστη στὴ Διαθρησκειακή, ἀλλὰ ἔδωσε ἐντολὲς σὲ ἱερεῖς του νὰ πράξουν τὸ ἴδιο.

Η ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΣΧΕ ΣΤΗ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ

Ἐπίσης οἱ πλεῖστοι ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου οὔτε στὸ συλλείτουργο στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας παρέστησαν, οὔτε στὴ συμπροσευχὴ στὸ προαύλιο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀφοῦ ἔγιναν παραλῆπτες ἐπιστολῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου, ποὺ καταδίκαζε τὴ συγκρητιστικὴ Διαθρησκειακὴ συνάντηση.

Βλέπετε πουθενὰ ὁμοφωνία στὴ στάση τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ, ΛΕΜΕΣΟΥ ΚΑΙ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντίας Βασίλειος ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου στὸ διάλογο μὲ τοὺς Παπικοὺς ὑποστηρίζει ἔνθερμα τὸ κείμενο τῆς Συνέλευσης τῆς Ραβέννας.

Οἱ Μητροπολίτες Κυρηνείας καὶ Λεμεσοῦ, ὅμως, διαφωνοῦν κάθετα μὲ τὸ κακόδοξο αὐτὸ ἐκκλησιολογικὸ κείμενο.

Ὁ Σεβασμιότατος Λεμεσοῦ, μάλιστα, ὑπῆρξε ἰδιαίτερα αἰχμηρὸς ἐναντίον τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας μὲ συνέντευξη ποὺ ἔδωσε στὴν ἐφημερίδα "Σημερινή".

Πῶς, λοιπόν, ὑπάρχει ὁμοφωνία μεταξὺ ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου σὲ θέματα πίστεως, ὅπως ἰσχυρίζεται τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου, ἀφοῦ δημόσια ἐκφράζουν ἐκ διαμέτρου ἀντιτιθέμενες ἀπόψεις καὶ προβαίνουν σὲ δημόσια ἀντιτιθέμενες ἐνέργειες;

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας κ. Παῦλος ἀρθρογράφησε ἐναντίον τῶν συμπροσευχῶν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους. Ἔλεγξε μάλιστα αὐστηρὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Φειδᾶ ἐπειδὴ ἐξέφρασε τὴν ἄποψη ὅτι οἱ συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικοὺς δὲν ἀπαγορεύονται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὅμως, σὲ ὁμιλία του στὸ συλλείτουργο τῆς Φανερωμένης, κατὰ τὴ συνάντηση τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς Παπικῶν – Ὀρθοδόξων, ὑποστήριξε παραπλήσιες θέσεις μὲ αὐτὲς ποὺ κατέγραψε ὁ κ. Βλ. Φειδᾶς: Δηλαδή, τὶς ἀκριβῶς ἀντίθετες θέσεις ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἐξέφρασε ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας στὰ ἄρθρα του γιὰ τὶς συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικούς.

Πῶς ὑπάρχει ὁμοφωνία, λοιπόν, μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου σὲ θέματα πίστεως;

ΠΑΡΑΜΟΝΗ Ἤ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΣΕ;

Στὴν Ἱ. Σύνοδο ἐτέθη θέμα ἀποχώρησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀπὸ τὸ παγκόσμιο συμβούλιο τῶν αἱρέσεων γνωστὸ ὡς ΠΣΕ. Ἡ σύνοδος μοιράστηκε στὰ δύο γιὰ τὸ θέμα καὶ τὴν πλάστιγγα ἔγειρε πρὸς τὴ μεριὰ ὅσων ἤθελαν νὰ παραμείνει στὸ ΠΣΕ ἡ ψῆφος τοῦ Μητρ. Μόρφου, ποὺ ἄλλαξε τὴν τελευταία στιγμὴ στρατόπεδο.

Ἑπομένως βάσει ποιᾶς λογικῆς καὶ ποιᾶς ἀλήθειας οἱ ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐμφοροῦνται ὅλοι ἀπὸ τὶς ἴδιες θέσεις σὲ θέματα πίστεως, ὅπως ἀνακριβῶς ἀναφέρει τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου, ἀφοῦ οἱ μισοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θεωροῦν τὴν παραμονὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου στὸ ΠΣΕ προβληματικὴ καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ τὸ ἀντίθετο;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντίας Βασίλειος πλέει πλησίστιος μὲ τὸ Μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη (Ζηζιούλα) καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἑρμηνεία τοῦ παπικοῦ πρωτείου ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ 34ου Ἀποστολικοῦ Κανόνα. Κατὰ ἀναπόδραστη νομοτέλεια τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐξαρτᾶ ἀκόμη καὶ τὴ σύγκληση, πολλῷ μᾶλλον τὴν ἐπικύρωση τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ Πάπα.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτὴ ἔρχεται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὶς ὁδηγίες, ποὺ ἔδωσε ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στοὺς ἀντιπροσώπους της νὰ ἑρμηνεύσουν τὸ ρόλο τοῦ παπικοῦ πρωτείου τὴν Α΄ χιλιετία ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ γ΄ κανόνα τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τοῦ κη΄ Κανόνα τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὡς εἰκὸς ἡ στάση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας ἀνατρέπει ἐκ βάθρων τοὺς οἰκουμενιστικοὺς σχεδιασμοὺς τοῦ Φαναρίου.

Πόσοι ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συμφωνοῦν μὲ τὴν ἑρμηνευτικὴ Ζηζιούλα καὶ πόσοι μὲ τὴν ἑρμηνεία τοῦ παπικοῦ πρωτείου τὴν Α΄ χιλιετία ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὁδηγιῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας; Ἑπομένως βάσει ποιᾶς λογικῆς ὑπάρχει ὁμοφωνία σὲ θέματα πίστεως μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου;

ΟΙ ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ

«…Εἶναι μερικὰ πράγματα παιδιά, στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ 'μαστε σαφεῖς. Δηλαδὴ κι αὐτὴ ἡ σαφήνεια δὲν εἶναι μισαλλοδοξία ...Αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ διαλόγου τῶν Ἐκκλησιῶν… Ἔ! Εἶναι μία.... θὰ τὴν πῶ ἔτσι, δηλαδή... συγγνώμη γιὰ τὴ φράση... θὰ τὴν πῶ. Νὰ μὴ τὴν πῶ; Θὰ τὴν πῶ. Εἶναι μία σατανικὴ ἰδέα. Ὁπότε ξέρετε …αὐτοὶ οἱ δῆθεν διάλογοι δὲν καταλήγουν πουθενά, εἶναι δηλαδή... μία ἀπάτη. Ξέρω 'γώ, μαζεύονται, μιλοῦν, πᾶνε στὰ ξενοδοχεῖα, τρῶνε, πίνουν. Τίποτα, οὐσιαστικὰ τίποτα. Εἶναι μία ἀπάτη, μία... αἵρεσις, δηλαδή, ὅτι εἴμαστε ὅλοι τὸ ἴδιο πράγμα. Μὰ ἂν ὅλα εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα, τότε ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια;…». (Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ Μητρ. Λεμεσοῦ ἀρ. 1028 "Ἡ σημασία τῆς αὐτογνωσίας").

Ἡ θέση τοῦ Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου, ὅπως τὴν ἐξέφρασε στὴν ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία του, εἶναι ὅτι ἀκόμη καὶ "ἡ ἰδέα τοῦ διαλόγου εἶναι κάτι τὸ "σατανικό, ἀπάτη, αἵρεση ποὺ σχετικοποιεῖ τὴν ἀλήθεια".

Ὁ Μακαριότατος, ὅμως, οἱ Μητροπολίτες Πάφου, Κωνσταντίας, Ταμασοῦ, Κύκκου καὶ ἄλλοι ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ὑπερθεματίζουν τῆς ἀνάγκης νὰ διεξάγονται διάλογοι.

Ὁ Κωνσταντίας Βασίλειος μάλιστα ἐπαίρεται διότι, κατὰ τὴν ἐκτίμησή του, ἡ Ὀρθοδοξία προέβαλε μιὰ λαμπρὴ παρουσία καὶ κατήγαγε...περιφανὴ νίκη (!) ἔναντι τῶν Παπικῶν στὴ Συνέλευση τῆς Ραβέννας!

Βλέπετε πουθενὰ συμφωνία σὲ βασικὰ θέματα πίστεως μεταξὺ τῶν Κυπρίων ἱεραρχῶν;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἡ κατηγορία ὅτι παρουσιάζω ἀνακριβῶς ὡς ἀντιτιθέμενες τὶς ἀπόψεις τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐλέγχεται ὡς παντελῶς ἀσύστατη ἐπειδὴ ἔρχεται σὲ κραυγαλέα ἀντίθεση μὲ δημόσια διακηρυγμένες θέσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν πρακτικὴ τῶν Κυπρίων ἱεραρχῶν σὲ βασικὰ θέματα πίστεως.

Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὰ εἶναι τὰ δεδομένα διευκρινίζω τὸ αὐτονόητο: Ἂν ὁ "αὐτοκράτορας" εἶναι γυμνὸς δὲν πρόκειται νὰ προσποιοῦμαι ὅτι εἶναι "ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐτοῦ στολήν". Θὰ καταγγέλω τὴ γύμνια του καὶ θὰ ἐπισημαίνω ὅτι προσβάλλει ἀσύστολα τὴν Ὀρθόδοξη αἰδῶ. Ὅπου ὑπάρχει ὁμοφωνία θὰ ἀπονέμω τὸ δίκαιο ἔπαινο. Ὅπου, ὅμως, ὑπάρχει διαφωνία μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὁρισμένων ἢ ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, θὰ ἐπισημαίνω καὶ τὴν ὅποια τυχὸν διαφωνία μεταξύ τους καὶ προπαντὸς τὴν ἀθέτηση τῶν ὅρων τῆς πίστεως καὶ τὴν παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων ποὺ τυχὸν ὡς μὴ ὄφειλαν, θὰ διαπράξουν.

ΟΙ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΔΕΝ ΟΜΟΦΡΟΝΟΥΝ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Οἱ ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ΔΕΝ ὁμοφρονοῦν σὲ θέματα πίστεως. Μὲ ὅσα στοιχεῖα παρέθεσα πιὸ πάνω ἔγινε ἡλίου φαεινότερον ὅτι δὲν καταγράφω αὐθαίρετη ἐκτίμηση. Περιγράφω μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν εἰκόνα ποὺ ἐκπέμπουν. Ἂν δὲν θεωροῦν κολακευτικὴ αὐτὴ τὴν εἰκόνα, στοὺς Ἁγίους συνοδικοὺς ἐναπόκειται νὰ ἐκφράζονται καὶ νὰ ἐνεργοῦν στὸ μέλλον μὲ ὁμοφωνία.

Καὶ πρὸ παντός! Τὸ ζητούμενο ΔΕΝ εἶναι ἡ μεταξύ τους ὁμοφωνία, ἀλλὰ ἡ συμφωνία μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλπίζουμε ὅτι συνειδητοποιοῦν τὶς εὐθύνες τους ὅσοι ὑποστηρίζουν τὴν υἱοθέτηση τοῦ κακόδοξου κειμένου τῆς Συνέλευσης Ραβέννας ἢ ἐνστερνίζονται τὴν Ἀγγλικανικῆς ἐμπνεύσεως "βαπτισματικὴ θεολογία", ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἑτοιμάζονται, προφασιζόμενοι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, νὰ συμπροσευχηθοῦν μὲ τὸν αἱρεσιάρχη τῆς Ρώμης κατὰ τὴν ἐπικείμενη ἐπίσκεψή του στὴν Κύπρο.

Ὁ ἐν Ἀστορίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης διαμένων (καὶ ὄχι στὴν Ἀμερικὴ "κρυβόμενος", ὅπως ἀνακριβῶς ἀναφέρει τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Π.Μ.Τ.").

(σ.σ. Τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἔκτακτης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου παρατίθεται εἰς τὴν 8ην σελίδα).

ΤΑ ΠΑΘΗ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΚΡΙΣΙΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τική. Ἐλέγχει καὶ κρίνει τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀγαπᾶ τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Ἐπειδὴ ἡ κρίση εἶναι πολυποίκιλη, οἱ πολιτικοὶ ἐξετάζουν τὰ πολιτικὰ αἴτια, ποὺ τὴν προκάλεσαν, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία βλέπει τὰ θεολογικὰ αἴτια καὶ προσπαθεῖ νὰ θεραπεύσει τὰ συμπτώματα. Οἱ οἰκονομολόγοι ἐλέγχουν τοὺς νόμους τῆς ἀγορᾶς, ὥστε νὰ λειτουργοῦν μὲ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία περιγράφει τὰ θεολογικὰ πλαίσια μέσα στὰ ὁποῖα θὰ κινεῖται ὁ ἄνθρωπος, θέτει πνευματικοὺς στόχους, ἀλλὰ καὶ ἀπαλύνει τὶς πληγὲς τῶν ἀνθρώπων, χρησιμοποιώντας κρασὶ καὶ λάδι, ὑλικὰ ποὺ πράγματι καθαρίζουν καὶ θεραπεύουν τὶς πληγές, ὅπως δείχνει ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

Εἶναι φυσικὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸν δικό της θεολογικὸ–πνευματικὸ λόγο καὶ τὴν δική της θεραπευτικὴ πράξη. Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ βλέπει τὰ πράγματα καὶ θέλει μὲ ἁπλότητα καὶ ἀγάπη νὰ διατυπώσει τὸν λόγο Της στὸ πλήρωμά της, Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, γιὰ τὴν κρίση ποὺ διερχόμαστε.

1. Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως τὸ κάνει πάντα, ἀπευθύνει τὸν παρηγορητικό, παρακλητικὸ καὶ ἐλπιδοφόρο λόγο Της σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει καὶ πονᾶ. Ὁ Χριστὸς ὅταν πλησίαζε πονεμένους ἀνθρώπους, τὸ πρῶτο ποὺ τοὺς συνιστοῦσε ἦταν τό: "θάρσει, τέκνον", "θάρσει, θύγατερ", καὶ τοὺς ζητοῦσε νὰ ἔχουν πίστη στὸν Θεό. Τὸ θάρρος καὶ ἡ αἰσιοδοξία, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ πίστη εἶναι τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια στὴν ζωή μας. Ὅταν ὅλα τὰ πράγματα φαίνονται σκοτεινά, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πιστεύει στὸν Θεὸ δὲν φοβᾶται τίποτε, οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν θάνατο. Ἡ πίστη, τὸ θάρρος, ἡ ἐλπίδα, ἡ αἰσιοδοξία, τὸ νόημα ζωῆς, ὁ ψυχικὸς καὶ πνευματικὸς πλοῦτος πρέπει νὰ εἶναι τὰ βασικά μας ἐφόδια. Μὲ αὐτὰ ὡς Ὀρθ. Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ μὲ φιλότιμο ἀντιμετωπίσαμε ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας στὸ παρελθὸν καὶ ἐξήλθαμε νικητὲς ἀπὸ τὶς διάφορες κρίσεις, ποὺ περάσαμε καὶ μὲ αὐτὰ καὶ πάλι θὰ νικήσουμε.

2. Αὐτὴν τὴν περίοδο πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ φιλαλληλία, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ προσφορὰ στοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προφασισθεῖ ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει. Εἶναι δίπλα μας καὶ τοὺς συναντοῦμε καθημερινά. Εἶναι ἡ χήρα γυναίκα, ποὺ ξενοδουλεύει γιὰ νὰ μεγαλώσει τὰ παιδιά της· εἶναι ὁ ἄνεργος πατέρας, ποὺ πονάει ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειάς του· εἶναι ὁ ἀσθενὴς ποὺ δὲν ἔχει ἱκανὴ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη· εἶναι ὁ μαθητής, ὁ φοιτητής, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσει τὸν πόθο του νὰ σπουδάσει, ὅπως θὰ ἤθελε· εἶναι ὁ πτυχιοῦχος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκατασταθεῖ ἐπαγγελματικὰ καὶ νὰ προσφέρει στὴν κοινωνία· εἶναι ὁ συνταξιοῦχος ποὺ στερεῖται τὰ ἀναγκαῖα γιὰ νὰ αἰσθανθεῖ τὴν θαλπωρὴ στὴν τρίτη ἡλικία, ποὺ βρίσκεται, καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἔτσι, ὅσοι ἔχουν ἐπάρκεια ὑλικῶν ἀγαθῶν πρέπει νὰ προσφέρουν αὐτοπροαίρετα ὅ,τι μποροῦν περισσότερο στοὺς ἀδελφούς τους ἐν Χριστῷ, ποὺ ὑποφέρουν. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθάνεται τὸν Θεὸ ὡς Πατέρα, ὅταν δὲν αἰσθάνεται τὸν πλησίον του ὡς ἀδελφό; Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στὰ κηρύγματά τους, σὲ περιστάσεις παρόμοιες μὲ τὶς δικές μας, ἤλεγξαν δριμύτατα ἐκείνους, ποὺ πλουτίζουν σὲ βάρος τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς προέτρεψαν μὲ δύναμη νὰ βοηθοῦν τοὺς πτωχοὺς συνανθρώπους τους. Ἂν διαβάσει κανεὶς τοὺς λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἄλλων Πατέρων ἐναντίον τῶν πλουσίων, τῶν τοκογλύφων, τῶν σκληροκαρδίων, τότε θὰ διαπιστώσει τὴν ὀξύτητα τοῦ πατερικοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐαισθησία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Γιὰ παράδειγμα, ὁ Μέγας Βασίλειος ἐλέγχει τοὺς πλουσίους, ποὺ συγκεντρώνουν ὑλικὰ ἀγαθὰ ἀδικώντας τὸν λαό.

3. Τὰ πάθη τῆς φιληδονίας, τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιλαργυρίας–φιλοκτημοσύνης εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ οἰκονομικὲς κρίσεις. Ἡ εὐμάρεια, ἡ εὐδαιμονία, ἡ ὑπερκατανάλωση, εἶναι τὰ γενεσιουργὰ αἴτια τῶν οἰκονομικῶν κρίσεων. Βεβαίως, εἶναι σημαντικὸ νὰ ζεῖ κανεὶς "ἀξιοπρεπῶς", ἀπὸ πλευρᾶς ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ὅλα ἔχουν καὶ τὰ ὅριά τους. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ἀσκητικότητα καὶ τὴν ὀλιγάρκεια. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ζοῦν μὲ λιτότητα. Δυστυχῶς ὅμως σὲ ὑπερκαταναλωτικὲς κοινωνίες δὲν βιώνεται ἡ ἄσκηση, ποὺ εἶναι ἡ βάση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Λέγοντας δὲ ἄσκηση ἐννοοῦμε τὴν καλὴ χρήση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ ὄχι τὴν συσσώρευση καὶ τὴν ὑπερκατανάλωση αὐτῶν.

Ἐπίσης, ἐκεῖνο ποὺ παρατηρεῖται στὴν σύγχρονη κοινωνία εἶναι ὅτι ὑφίσταται μεγάλη διάσταση μεταξὺ τῆς κατανάλωσης καὶ τῆς παραγωγῆς. Ὅταν μιὰ χώρα αὐξάνει τὸν βιοτικὸ τρόπο ζωῆς, χωρὶς νὰ παράγει, εἶναι φυσικὸ νὰ ὁδεύει σὲ οἰκονομικὴ κρίση. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴν οἰκογενειακὴ καὶ τὴν προσωπική μας ζωή. Ὅταν τὰ ἔξοδα εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔσοδα, ὅταν δαπανοῦμε χρηματικὰ ποσὰ σὲ εὐδαιμονιστικὲς καταστάσεις καὶ μάλιστα μὲ δανεισμένα χρήματα, τότε δημιουργοῦνται οἰκονομικὲς κρίσεις.

4. Ἡ εὐθύνη τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἀνήκει καὶ σὲ ὅσους κατὰ καιροὺς διαχειρίζονται τὰ κοινὰ πράγματα, ὅταν δὲν δίνουν σωστὲς κατευθύνσεις στὸν λαό, ἀλλὰ τὸν προκαλοῦν ἀκόμη περισσότερο· ὅταν δὲν διαχειρίζονται καλὰ τοὺς εἰσπραττόμενους φόρους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶναι ἀνταποδοτικοί· ὅταν δὲν ὁμιλοῦν τὴν ἀλήθεια, δὲν σέβονται τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκαν καὶ δὲν λαμβάνουν μέτρα μὲ ὑψηλὸ αἴσθημα δικαιοσύνης. Ἡ εὐθύνη τους εἶναι μεγάλη, διότι κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο: "τὰ τῶν ἀρχόντων κακά, συμφορὰ τοῖς ἀρχομένοις γίνεται".

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Ἱ. Σύνοδος αὐτὴν τὴν περίοδο ἀπευθύνεται σὲ ὅλους, Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ἄρχοντες καὶ ἀρχομένους, καὶ προσφέρει μήνυμα ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίας, θάρρους καὶ πίστεως. Ἐπὶ πλέον, παρακαλεῖ ὅλους νὰ ἀποκτήσουν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ποὺ ζοῦσαν μὲ κοινοκτημοσύνη καὶ κοινοχρησία καὶ προσέφεραν τὸ περίσσευμά τους γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν τους. Συγχρόνως, ἡ Ἱ. Σύνοδος προσεύχεται στὸν Θεὸ νὰ δίνη στοὺς πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι χειρίζονται τὰ δημόσια πράγματα, ἰδίως αὐτὴν τὴν κρίσιμη περίοδο, δύναμη, ἔμπνευση, σύνεση, ἐφευρετικότητα, ἀγωνιστικότητα, ὄχι μόνον γιὰ νὰ βροῦν λύσεις καὶ νὰ ἀντιμετωπίσει ἡ Πατρίδα μας τὴν κρίση, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βελτιώσουν καὶ νὰ ἐκσυγχρονίσουν τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, ὅπως καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ περισσότερη εὐαισθησία καὶ δικαιοσύνη τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ σηκώνουν δυσβάσταχτα φορτία.

Εἶναι δὲ εὐνόητον ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος φιλανθρωπικὸς φορέας τῆς Πατρίδας μας, μὲ τὰ Ἱδρύματα, ποὺ λειτουργεῖ καὶ τὴν φιλανθρωπία, ποὺ ἀσκεῖ, θὰ συνεχίσει, ὅσον εἶναι δυνατόν, νὰ ἐργάζεται ἐντατικὰ γιὰ τὴν ἀνακούφιση τοῦ λαοῦ.

Εὐχόμαστε στὸν Θεό, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας μας, νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ νὰ κατευθύνει τὰ διαβήματά μας «πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν».

Καλὴ Ἀνάσταση.

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος, Ὁ Λήμνου καὶ Ἁγ. Εὐστρατίου Ἱερόθεος, Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου Δημήτριος, Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης Παντελεήμων, Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης Ἀνδρέας, Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Παντελεήμων, Ὁ Νικαίας Ἀλέξιος, Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱερόθεος, Ὁ Ἐλασσῶνος Βασίλειος, Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος, Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Χρυσόστομος, Ὁ Δημητριάδος καὶ Ἁλμυροῦ Ἰγνάτιος, Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος, Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης».

Ὁλόκληρος ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἱεράρχου ἐπὶ τῶν φοβερῶν κατηγοριῶν

«ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ» ΚΑΤΑΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ ΥΠΟ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

Δι' ἐπιστολῆς πρὸς Ἱεράρχας τὸ κατηγορῶ περιλαμβάνει «ληστεία» χρημάτων ὑπὸ Ἱ. Ναοῦ, ἁρπαγὴ τμήματος τοῦ Ἱ. Λειψάνου τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ἐναλλαγὴ Μιτρῶν καὶ Ἀμφίων ὡς ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη κ.λπ.

Ὁ Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ἐν μέσῳ νηστείας, εὑρέθη ἀντιμέτωπος μὲ φοβερὰς κατηγορίας ὑπὸ ἀγνώστων. Τὰς κατηγορίας διετύπωσαν εἰς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλον εἰς Μητροπολίτας, μὲ ὑπογραφὴν «τρεῖς ἀρχιερεῖς». Τὸ φοβερώτερον, ὅμως, ὅλων εἶναι ὅτι ἐθεώρησε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς λιβελογράφους του, ὡς τοὺς ἀποκαλεῖ, δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κανονικῶς ὤφειλε νὰ ἀγνοήσῃ ὅσα τοῦ προσάπτουν, πολὺ δὲ περισσότερον, ἐπειδὴ εἶναι ἀνώνυμοι λιβελογράφοι, ὡς λέγει. Θὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μητροπολίτου, εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνονται αἱ κατηγορίαι τῶν λιβελογράφων, ὡς τὰς ἀναδεικνύει ὁ Μητροπολίτης καὶ τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας δίδει ὁ Ἱεράρχης.

Ἡ ἐπιστολὴ

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπάντησις τοῦ Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Μαρτίου, πρὸς τοὺς Μητροπολίτας, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Σεβασμιώτατε,

Λυποῦμαι, διότι κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιόδου νηστείας, προσευχῆς καὶ πνευματικῆς περισυλλογῆς ἀπασχολῶ τὴν Σεβασμιότητά σας μὲ τὴν παροῦσα ἐπιτολὴ–ἀπάντηση σὲ μία ἀνώνυμη ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἀσφαλῶς καὶ λάβατε, μὲ φερόμενο ὡς ἀποστολέα «τρεῖς ἀρχιερεῖς», καὶ γιὰ τὴν ὁποία πολλοὶ ἐκ τῶν ἁγίων ἀδελφῶν μου εἶπαν ὅτι δὲν χρειάζεται πολλὴ σοφία, γιὰ νὰ καταλάβει κανεὶς ἀπὸ ποῦ προέρχεται.

Δὲν θὰ ὑποκύψω στὸν πειρασμὸ νὰ ἀποκαλύψω καὶ νὰ κατονομάσω τοὺς «τρεῖς ἀρχιερεῖς», διότι ἡ δική μου ἐπιστολὴ εἶναι ἐνυπόγραφη. Τοὺς παραδίδω ὅμως στὴν κρίση σας καὶ ἐμπιστεύομαι τὴν ἀποκάλυψή τους στὸν Θεό, τὸν Ὁποῖο ἀσφαλῶς οὔτε φοβοῦνται οὔτε ὑπολογίζουν. Πρὶν νὰ εἰσέλθω στὴν οὐσία τῶν πραγμάτων ὑποσημειώνω τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀνώνυμο λιβελογράφημα ἀπεστάλη οὕτως ὥστε νὰ παραληφθεῖ εἴτε τὴν Παρασκευή, 19 Φεβρουαρίου, εἴτε τὴ Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου, μία μόλις δηλαδὴ ἡμέρα πρὸ τῶν προγραμματισμένων γιὰ τὶς 23 Φεβρουαρίου ἀρχιερατικῶν ἐκλογῶν, προκειμένου νὰ μὴ ἔχει ἡ ἐλαχιστότης μου τὴ δυνατότητα νὰ ἀπαντήσει ἐπὶ τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν ψευδῶν κατηγοριῶν, ποὺ μοῦ προσάπτει ἡ ἀνώνυμη ἐπιστολή. Ὅμως οἱ ἐκλογὲς ἀνεβλήθησαν «δι' εὐθετώτερον χρόνον», καὶ ἔτσι μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνατρέψω τὰ ψευδῆ καὶ ἀναίσχυντα τοῦ λιβελογραφήματος. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς «ἀρχιερεῖς» συμβαίνει νὰ εἶναι καὶ νομικὸς καὶ πολλάκις ταλαιπωρεῖ τὰ τηλεομοιοτυπικὰ μηχανήματα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀποστέλλοντας ὕβρεις ἐναντίον κληρικῶν καὶ δὴ Ἀρχιερέων. Μέλημά του εἶναι νὰ ἐξυβρίζει Ἀρχιερεῖς. Ἀντιλαμβάνεσθε.

Αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ ἀπαντήσεις

Τώρα στὰ κατ' ἐμὲ κατὰ σειρὰ σοβαρότητος τῶν κατηγοριῶν:

1. Οἱ λιβελογράφοι μοῦ προσάπτουν ὅτι: *«λήστεψα τά χρήματα τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ πρόφτανε καὶ δὲν ἔφτανε ὁ Παντελεήμων Χρυσοφάκης νὰ μὲ καλύψει».*

Τοὺς ἀπαντῶ: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πρὶν ἀπὸ 20 καὶ πλέον ἔτη θέλησαν κάποιοι ἀδελφοὶ νὰ βλάψουν τὸν ταμία τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης καὶ κατ' ἐπέκταση καὶ τὴν ἐλαχιστότητά μου μὲ ψευδώνυμη καταγγελία πρὸς τὸ Ὑπ. Οἰκονομικῶν, προκειμένου νὰ προκαλέσουν οἰκονομικὸ ἔλεγχο· ἀλλὰ «ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν», καὶ τὸ πόρισμα τοῦ ἐλεγκτοῦ τοῦ Ὑπ. Οἰκονομικῶν κ. Θεολόγη Μαρκῆ ἦταν, παρὰ τὶς προσδοκίες τους, ὕμνος γιὰ τὴ χρηστὴ διαχείριση καὶ διοίκηση τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Μάλιστα ὁ ἐλεγκτὴς εἶναι πρόθυμος νὰ δώσει καὶ σήμερα ὅπου δεῖ τὴν προσωπική του μαρτυρία περὶ τῆς ἀληθείας. Ὁ δὲ ἀείμνηστος Μητρ. Θεσσαλονίκης μετὰ τὴν ἔκδοση τοῦ πορίσματος στὴν αἴθουσα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐνώπιον ὅλου τοῦ ἱερατείου βρόντηξε καὶ ἄστραψε καὶ ἰσοπέδωσε αὐτούς, οἱ ὁποῖοι κατασκεύασαν τὴν συκοφαντία. Μερικοί, ὅμως, ἔχουν πάθει ἀμνησία…,

Θέτω στὴν κρίση σας:

Ποῖοι κύκλοι θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ γνωρίζουν τὸ γεγονὸς τοῦ ἐλέγχου ἀπὸ τὸ Ὑπ. Οἰκονομικῶν πρὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς ἐπιχείρημα σήμερα; Ἀντιλαμβάνεσθε ἀσφαλῶς.

Πέραν τούτου ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι τὰ μεγάλα ἔργα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀπὸ τὴν ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ πολυκατοικία μὲ τὸ Πνευματικὸ Κέντρο «Χριστιανικὴ Καταφυγή», ἕως τὶς ἁγιογραφίες, τὰ ψηφιδωτά, τὸ μαρμάρινο κιβώριο, καὶ τὰ προσκυνητάρια, ποὺ κοσμοῦν τὸν Ἱ. Ναό, τὴν ἀνακαίνιση τῶν Παρεκκλησίων τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, τὴ διαμόρφωση τοῦ αὐλείου χώρου, τὴν ἀνακατασκευὴ τῆς στέγης, τὶς καμπάνες, τὸν κλιματισμό, τὴ νέα ἠλεκτρολογικὴ ἐγκατάσταση, τὰ Ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ ἄμφια, τὶς λειψανοθῆκες τῶν Ἁγίων καὶ κυρίως τὴν ἀργυρᾶ λάρνακα μὲ τὰ χαριτόβρυτα Ἱ. Λείψανα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, γιὰ νὰ ἀναφέρω μόνο κάποια ἐπιλεκτικά, εἶναι ἔργα τῆς ἐποχῆς τῆς δεκαεξαετοῦς διακονίας μου στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ εἶναι ὅλα καταγεγραμμένα καὶ φωτογραφημένα στὸ προσωπικό μου ἀρχεῖο καί, φυσικά, στὴ διάθεση τοῦ καθενός. Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ νῦν Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ὁμολόγησε γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου ὅτι «ἐδῶ ἔχετε δικαιώματα, ὅλα μιλοῦν γιὰ ἐσᾶς».

Τὸ εὐτυχὲς εἶναι ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη πτωχὸς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τελειώσω τὴν ζωή μου πάμπτωχος. Γιατί; Διότι ποτὲ δὲν ἀπέκτησα περιουσία, παρὰ τὶς θέσεις, ποὺ κατεῖχα, ποτὲ δὲν ἔκανα χρήματα, οὔτε ἔχω λογαριασμοὺς σὲ τράπεζες. Προσπαθῶ νὰ ζῶ ὡς μοναχὸς σὲ ἕνα δωμάτιο 2,80 x 3,50 στὴν Ἱ. Μ. Παναγίας Δοβρᾶ. Χρήματα δὲν λαμβάνω ποτὲ ἀπὸ πουθενά. Ἕναν μισθὸ ἔχω καὶ αὐτὸν τὸν διαχειρίζεται ὁ οἰκονόμος τῆς Ἱ. Μονῆς σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ὁδηγίες μου. Τὸ μοναδικὸ περιουσιακό μου στοιχεῖο σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἦταν μία οἰκία 95 τ.μ. τὴν ὁποία, ἀφοῦ ἐπώλησα ἀντὶ ποσοῦ 45.000.000 δραχμῶν, κατέθεσα ὅλο τὸ ποσὸ στὸν λογαριασμὸ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ.Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, στὸν χῶρο τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Δοβρᾶ.

Τὸ Ἱερὸν Λείψανον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου

2. Οἱ λιβελογράφοι μοῦ προσάπτουν ὅτι: *«Δίχως κἂν νὰ δικαιοῦμαι, ἅρπαξα τμῆμα Ἱ. Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, γιὰ νὰ πάω στὴ Ρωσία εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας».*

Τοὺς ἀπαντῶ: Εἶχα τὴν εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Δημήτριο νὰ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ ἐπισκέφθηκε πρῶτος, μετὰ τὸν καταστροφικὸ σεισμὸ τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1978, τὸ San Lorenzo Campo καὶ νὰ φέρω τὸ πρῶτο Ἱ. Λείψανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πού μοῦ προσέφερε προσωπικὰ ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Τότε ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κυρὸς Παντελεήμων μὲ ἀπέστειλε καὶ πάλιν γιὰ νὰ διαπραγματευθῶ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς Fano τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων. Ἐπὶ ἕνα μῆνα παρέμεινα στὸ Μιλάνο καὶ διαπραγματευόμουν σὲ διάφορες συναντήσεις μὲ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τὸ ἱερατεῖο καὶ πολλὲς φορὲς μὲ τὸν λαὸ καὶ τοὺς τοπικοὺς δημοσιογράφους. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἦρθε καὶ ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης Παντελεήμων σὲ πρώτη φάση πήραμε τὴν Ἁγία Κάρα καὶ μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια τὰ ὑπόλοιπα Ἱερὰ Λείψανα, ἀφοῦ κράτησαν καὶ αὐτοὶ τμήματα τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου. Παράλληλα ἡ ἐλαχιστότης μου μετέφερε στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης τὰ Ἱ. Λείψανα τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Δενδρίτου ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ἐνῶ χάρη στὶς ταπεινές μου προσπάθειες ἡ Θεσσαλονίκη ἀπέκτησε τεμάχιο τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου καὶ ἄλλων Ἁγίων. Ποῦ εἶναι τὸ παράδοξον νὰ μοῦ προσφέρει ὁ Γέροντάς μου δύο μικρὰ Ἱ. Λειψανάκια —μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως—, γιὰ τὰ ὁποῖα βρέθηκε δωρητὴς καὶ κατασκεύασε ἕνα ἀσημένιο χέρι, στὸ ὁποῖο καὶ τοποθετήθηκαν;

Τώρα σχετικὰ μὲ τὸ πῶς βρέθηκα στὴ Ρωσία: Αὐτὰ τὰ Ἅγ. Λείψανα προσκυνοῦνται ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Δοβρᾶ. Ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσίας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἐπίσκεψή τους στὸ Ἅγ. Ὄρος φιλοξενήθηκαν στὸ μοναστήρι μας καὶ τὰ προσεκύνησαν, διετύπωσαν ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐπιθυμία τους διὰ μέσου τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Μόσχας κυροῦ Ἀλεξίου, νὰ μεταφερθοῦν στὴ Ρωσία πρὸς προσκύνηση τῶν πιστῶν κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο. Οἱ ἴδιοι μὲ προσεκάλεσαν καὶ στὴν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Πατριάρχου, ὁ δὲ Πατριάρχης ἐπέμεινε νὰ λειτουργήσω, παρὰ τὰ γεγονὸς ὅτι δὲν διέθετα ἄμφια πλὴν ἑνὸς ἐγκολπίου. Τὰ ἀνωτέρω, ἄλλωστε, προκύπτουν καὶ ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἀνάγνωση τῶν εἰδήσεων τοῦ περιοδικοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας «Παύλειος Λόγος», ὅπου καὶ ἀναφέρονται ἀναλυτικά.

Θέτω στὴν κρίση σας:

Ποιοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐνοχληθοῦν, εἰδικῶς γιὰ τὰ Ἱ. Λείψανα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ Ἱ. Λείψανα Ἁγίων, ποὺ διαθέτουμε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας; Μήπως δὲν μᾶς ἔχουν καλέσει ἐπανειλημμένως μὲ πλεῖστα ὅσα Ἱερὰ Λείψανα νὰ ἐπισκεφθοῦμε Πατριαρχεῖα καὶ Μητροπόλεις ἀνὰ τὴν Ὀρθοδοξία; Ἀντιλαμβάνεσθε.

Περὶ... Ἀλίκης Βουγιουκλάκη

3. Οἱ λιβελογράφοι μοῦ προσάπτουν ὅτι: *«Ἐναλλάσσω τὰς μίτρας καὶ τὸ ἄμφια ὡς ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ διαθέτω χρυσοποίκιλτες καὶ ἀδαμαντοκόλλητες μίτρες καὶ συμπεριφέρομαι ὡς Λουδοβίκος».*

Τοὺς ἀπαντῶ: Ὅλα τα ἄμφια μου ἀνήκουν κατὰ πλήρη κυριότητα στὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ἐγὼ ἁπλῶς τὰ χρησιμοποιῶ. Σχετικὰ μὲ τὰ περὶ «χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντος» θὰ χρησιμοποιήσω τὴν νομικὴν ρῆση ὅτι «τὸ ἀνόητον δὲν ἐπιδέχεται λογικῆς ἀντικρούσεως, ἄλλα ἁπλῶς ἀπορρίπτεται». Σὲ ὅ,τι πάλι ἀφορᾶ τὴν παρομοίωση μὲ τὴν ἀείμνηστη ἠθοποιό, αὐτὴ εἶναι ἔκφραση, τὴν ὁποίαν ὁ νομικὸς (ἐκ τῶν τριῶν «ἀρχιερέων») χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ κατηγορήσει τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα καὶ μάλιστα ἐνώπιον μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι εἶναι πρόθυμοι νὰ τὸ καταθέσουν ὅπου δεῖ. Τὴν ἴδια ὕβρη χρησιμοποιεῖ τώρα καὶ γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου. Ἀντιλαμβάνεσθε.

Περὶ μηδενικοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου

4. Οἱ λιβελογράφοι μοῦ προσάπτουν ὅτι: *«Τὸ φιλανθρωπικόν μου ἔργον εἶναι μηδενικόν. Δὲν περισσεύουν οὔτε ψίχουλα,γιὰ νὰ δώσω εἰς τοὺς ταλαίπωρους συνανθρώπους».*

Τοὺς ἀπαντῶ: Ἐλᾶτε νὰ δεῖτε τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο ποὺ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ συνεισφορὰ τοῦ πιστοῦ λαοῦ συντελεῖται στὴ Μητρόπολη Βεροίας καὶ Ναούσης, ἔργο τὸ ὁποῖον θαυμάζεται ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες καὶ τὸ ἀπολαμβάνουν οἱ ἐνδεεῖς συμπολίτες μας. Πῶς ὅμως εἶσθε σὲ θέση νὰ γνωρίζετε ὅσα γίνονται ἢ δὲν γίνονται ἐδῶ; Ἁρμόδιος γιὰ νὰ ἐκτιμήσει τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ ποιμαντικὸ ἔργο τοῦ ἐπισκόπου εἶναι πρωτίστως ὁ Θεὸς καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ ποίμνιο, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ φυσικὸς ἀποδέκτης τοῦ ἔργου τοῦ ἐπισκόπου. Ὅλα τα ἄλλα εἶναι φθηνὴ πολυλογία καὶ λασπολογία.

...Δῶρα διὰ τὴν... σύναψιν ἀρραβῶνος

5. Οἱ λιβελογράφοι μοῦ προσάπτουν ὅτι: *«Εἰς τὴν Ἐλασσῶνα, παρουσία τοῦ οἰκείου Ἱεράρχη προσφέρθηκε μανδύας, ὠμοφόριο καὶ σέτ, ὡς δῶρα γιὰ τὴ σύναψη τοῦ ἀρραβῶνος τοῦ π. Γεωργίου γιὰ τὸν Λαγκαδᾶ».*

Τοὺς ἀπαντῶ: Πρὸς ὅσους τιμοῦν τὴν Ἱερὰ Μητρόπολή μας εἴτε σὲ πανηγύρεις, εἴτε στὰ «Παύλεια», εἴτε σὲ διάφορες ἄλλες ἐκδηλώσεις προσπαθοῦμε νὰ ἐκφράσουμε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μας τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Κάποιοι τὸ λένε ψυχικὴ ἀρχοντιά, ἄλλοι φαίνεται ὅτι τὸ φθονοῦν. Νομίζω ὅτι εἶναι πρόβλημα δικό τους. Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως προσεφέρθησαν δῶρα στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ μάλιστα στὴν Ἐλασσῶνα. Ὁ,τιδήποτε ἄλλο εἶναι ἀποκύημα τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ νοσηρᾶς φαντασίας τους.

Καταλήγοντας διερωτῶμαι καὶ ἐρωτῶ:

Ποιό εἶναι, λοιπόν, τὸ ἔγκλημα τοῦ Βεροίας; ὅτι πρότεινε γιὰ τὴν ταπεινὴ Μητρόπολη Λαγκαδᾶ ἕναν κληρικὸ ἄμεμπτο, μορφωμένο, μὲ πλούσια εἰκοσαετῆ προσφορὰ στὴν Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀναμένει ἀκόμη περισσότερα. Ἕναν κληρικὸ τὸν ὅποιον πασχίζουν νὰ τὸν παρουσιάσουν ὅτι εἶναι «μαθητούδι», τάχα 41 ἐτῶν, ἐνῶ εἶναι 46. Ὁ π. Γεώργιος Χρυσοστόμου εἶναι ἀπὸ δεκαπενταετίας διδάκτορας τοῦ Τμήματος Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. καὶ ταυτόχρονα καθηγητὴς στὴν Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀκαδημία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸ 1994, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ, καὶ ὄχι ἀσφαλῶς τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Συνεπῶς οὐδεὶς τὸν διόρισε ἀναξιοκρατικά.

Ψεῦδος καὶ λάσπη

Γιατί τόση προσπάθεια; Γιατί τόσο ψεῦδος καὶ λάσπη; Κανέναν δὲν κατηγορήσαμε. Κανέναν δὲν μειώσαμε, θὰ χαρῶ, ἐὰν μπορέσουν οἱ ἐπαίσχυντοι λιβελογράφοι νὰ βροῦν ἕναν κληρικὸ ἢ λαϊκό, ὁ ὁποῖος νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι εἶπα μειωτικὸ λόγο γιὰ κάποιον.

Διερωτῶνται ἐπίσης ποιὸς εἶναι ὁ Βεροίας, ποὺ τολμᾶ νὰ ὑποδείξει ὑποψήφιο. Ὁ Βεροίας εἶναι, καὶ τὸ πιστεύει, ὁ ἔσχατος ἐν μέσῳ ἁγίων Ἐπισκόπων. Βάλλεται ὅμως στὴ συγκεκριμένη συγκυρία, κατ' ἀντίστροφο τρόπο ἀπὸ αὐτὸν ποὺ περιγράφει ἡ λαϊκὴ παροιμία, «κτυπώντας τὸν γάϊδαρο ἀντὶ γιὰ τὸ σαμάρι». Τοὺς εὐχαριστῶ, διότι μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση μόνο πνευματικὴ ὠφέλεια προκύπτει γιὰ μένα.

Σεβασμιώτατε, δὲν θὰ ἤθελα ποτὲ νὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ συγχωρεῖστε με· εἶναι ἀνθρώπινο νὰ ἀντιδρᾶ κανείς, καὶ μάλιστα ὅταν συκοφαντεῖται ἀπὸ τόσο ταπεινὰ κίνητρα, καὶ νὰ δίνει τὴ δική του μαρτυρία. Μὲ παρηγορεῖ ὅμως ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μὲ τὴν κατακλεῖδα τῆς ὁποίας κατακλείω τὴν ἐπιστολή μου. «Γέγονα ἄφρων· ὑμεῖς (οἱ «τρεῖς ἀρχιερεῖς») με ἠναγκάσατε... κατέναντι Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν» (2 Κορ. 12, 11 καὶ 19).

Σᾶς ζητῶ συγγνώμη καὶ ἀσπάζομαι τὴ Δεξιά σας.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ τιμῆς
† Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης Παντελεήμων

25η ΜΑΡΤΙΟΥ: Η ΕΟΡΤΗ ΠΟΥ ΕΝΟΧΛΕΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς καὶ ὀρθόδοξες παραδόσεις μας. Ἄρχισε νὰ μπολιάζεται μὲ ἀλλότρια ἤθη καὶ ἔθιμα. Ἄρχισε ὁ πολιτισμός μας νὰ φραγκεύει καὶ ἐμεῖς νὰ χαιρόμαστε γι' αὐτό. Κι ἐνῶ ξεπουλούσαμε τὰ τίμια καὶ ἱερὰ τῆς φυλῆς μας, γεμίζαμε ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη.

Ἔτσι, συνεχίζοντας τὴν προσπάθειά μας νὰ ἐνταχθοῦμε στὴ Δύση, τὸ 1952 μπαίνουμε στὸ Ν.Α.Τ.Ο., τὸ 1979 στὴν Ε.Ο.Κ. καὶ τὸ 2001 προσχωροῦμε στὸ ἑνιαῖο εὐρωπαϊκὸ νόμισμα. Ἀπεμπολήσαμε στὴν προσπάθειά μας αὐτὴ ὅλα τά πιστεύω μας καὶ ὅλα τὰ δόγματά μας, κρατώντας μόνο ἕνα, τὸ «ἀνήκουμε εἰς τὴν Δύσιν».

<u>Οἱ ἐκκλησιαστικοί μας ἡγέτες κι αὐτοὶ σιγὰ - σιγὰ προσχωροῦν στὴ νέα ἰδεολογία</u>. Συνεχίζουν τὸ λάθος μερικῶν Βυζαντινῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν πού, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, προσέγγιζαν κατὰ καιροὺς τοὺς παπικοὺς ἢ καὶ τοὺς προτεστάντες ὑποχωρώντας στὶς πιέσεις τους καὶ θέτοντας σὲ κίνδυνο ἔτσι τὴν Ὀρθοδοξία.

Ἔτσι ἀπὸ τὸ 1902 καὶ κυρίως ἀπὸ τὸ 1920, χάριν τῆς ἐπιδιωκομένης προσεγγίσεως μὲ τὴν Εὐρώπη, οἱ αἱρέσεις τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ καλοῦνται ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο *«μεγάλες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδες»*. Παραβλέποντας τὸ Πατριαρχεῖο ὅλα τά θεολογικὰ καὶ ἱστορικὰ δεδομένα ὅπως καὶ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν προσπαθεῖ νὰ προσεγγίσει τοὺς ἑτεροδόξους χριστιανοὺς τῆς Δύσεως μὲ κριτήρια <u>καθαρὰ κοινωνικά, πολιτικὰ καὶ ὠφελιμιστικά</u>. Τὸ 1920 ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Δωρόθεος προτείνει τὴν ἵδρυση «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν» στὰ πρότυπα τῆς «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», ποὺ μόλις ἔχει ἱδρυθεῖ. Κι ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ ὑπάρχει θεολογικὴ βάση ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγκαιότητα. Ἁπλῶς γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὰ δεινά τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου καὶ φυσικά, ἐννοεῖται χωρὶς νὰ λέγεται, τὰ δεινά τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ ἐκκοσμίκευση τοῦ Πατριαρχείου διαβρώνει καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία προσχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ στὸν οἰκουμενισμό. Φθάνει στὸ ζενὶθ τὸ 2001, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ βοηθήσει τὸ κράτος στὸν εὐρωπαϊκό του προσανατολισμό, ἐπὶ τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὑποδέχεται τὸν Πάπα σὰν ἀρχηγὸ Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζει τὸν παπισμὸ μὲ ὅλες τὶς αἱρέσεις του ὡς Ἐκκλησία. Καὶ τὸ 2007 ἐπίσης, ὅταν σὲ ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου ἡ ἔνδοξη καὶ ἐθνικὴ καὶ ἁγία ἐπανάσταση τῆς 25ης Μαρτίου <u>συσχετίζεται μὲ τὴν ἵδρυση τῆς Ε.Ο.Κ. στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1957</u>. Ἐμβρόντητοι ἔμειναν οἱ πάντες, ὅταν ἄκουσαν τὴν ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς μας παλιγγενεσίας νὰ ὑμνεῖται ἡ Ε.Ο.Κ. καὶ μάλιστα μὲ ἐγκύκλιο τῆς Συνόδου. O tempora o mores! Εἰς *«οἵους καιροὺς τετήρηκας ἡμᾶς Κύριε»*! Ὁ ἐκδυτικισμὸς τῆς Ἑλλάδας νὰ προωθεῖται ἐν τέλει ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀρχιεπίσκοπο, ποὺ ἔβαλε συνεχῶς ἐναντίον τῶν Εὐρωλιγούρηδων!

Παρόλη αὐτὴ τὴν κατάπτωσή μας καὶ τὴν Εὐρωτρέλλα μας, ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἐθνική μας συνείδηση δὲν ἔχει μαραθεῖ ἐντελῶς. Τὰ σχολεῖα μας μέχρι καὶ σήμερα εἶναι γεμάτα μὲ εἰκόνες τῶν ἡρώων τοῦ 1821. Δοξολογίες καὶ παρελάσεις συνεχίζουν νὰ γίνονται καὶ πανηγυρικοὶ νὰ ἐκφωνοῦνται. Οἱ ἐθνικὲς ἐνδυμασίες μας ἔχουν τὴν ἐπίσημη παρουσία τους κατὰ τὶς μέρες αὐτές. Οἱ ὑποθῆκες τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21 ὅπως καὶ τὰ λάθη τους ἔρχονται νὰ μᾶς φρονηματίσουν καὶ νὰ μᾶς διδάξουν. Τὸ δηλητήριο τοῦ ἐκφραγκισμοῦ μας, ὅμως, παραμένει καὶ οἱ διεθνεῖς καὶ ἐγχώριοι βάτραχοι τοῦ πλήρους ἐκδυτικισμοῦ μας κοάζουν συνεχῶς. Νὰ καταργηθοῦν τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας μας, οἱ παρελάσεις μας, οἱ σχέσεις τοῦ Ἔθνους μας μὲ τὴν Ἐκκλησία, νὰ μεταρρυθμισθοῦν τὰ νεοελληνικὰ ἀναγνώσματά μας…

<u>Καὶ φθάσαμε στὸ σωτήριο ἔτος 2010. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀνακαλύψαμε ὅτι πτωχεύσαμε</u>. Ὅτι εἴμαστε ὑπόδουλοι καὶ ἐξαρτημένοι ἀπὸ τοὺς Φράγκους ἀδελφοὺς τῆς Ε.Ο.Κ. Καὶ ἀρχίσαμε νὰ προσπαθοῦμε, ὄχι πῶς θὰ γίνουμε οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητοι, ἀλλὰ πῶς θ' ἀποκτήσουμε ξανὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τους, γιὰ νὰ μᾶς ξαναδανείσουν. Πῶς θὰ συνεχιστεῖ ἡ ὑποδούλωσή μας. <u>Καὶ μὲ εὐκαιρία τὴν πτώχευσή μας τὰ ξεπουλοῦμε ὅλα σὲ τιμὴ εὐκαιρίας</u>. Γιὰ πρώτη φορὰ τολμοῦν οἱ ἡγέτες μας νὰ καταργήσουν τὸν ἑορτασμὸ τῆς 25ης Μαρτίου στὶς πρεσβεῖες καὶ τὶς κοινότητες τοῦ ἐξωτερικοῦ γιά… λόγους οἰκονομικούς. Γιὰ πρώτη φορὰ τολμοῦν νὰ σταματήσουν τὶς παρελάσεις τῶν μηχανοκινήτων τμημάτων τοῦ στρατοῦ ὅπως καὶ τὶς πτήσεις τῶν ἀεροπλάνων γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Γιὰ καρναβάλια, γιὰ πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις χαμηλοῦ ἐπιπέδου, γιὰ μεταδόσεις ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, καλλιτεχνικοῦ πατινάζ, γιὰ διαγωνισμοὺς τραγουδιῶν Γιουροβίσιον, γιὰ ἐπιχορηγήσεις κομμάτων καὶ πολιτικῶν, γιὰ γιορτὲς δημοκρατίας καὶ δὲν συμμαζεύεται, ἔχουν χρήματα οἱ ἀναίσχυντοι. Γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς μας δὲν ἔχουν;

Αἰδὼς Ἕλληνες πολιτικοὶ ὅλων τῶν συνευδοκούντων κομμάτων! Καὶ αἰδὼς Ἕλληνες, ποὺ ἀφήνετε τοὺς ἡγέτες μας ν' ἀσελγοῦν κατ' αὐτὸ τὸν αἰσχρὸ καὶ ἐλεεινὸ τρόπο πάνω στὸ ἱερὸ καὶ ὅσιο καὶ ἄχραντο Σῶμα τῆς πατρίδας μας.

www.pmeletios.com